

Arrest

nr. 117 074 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 3 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 63 854 van 27 juni 2011 de beslissing vernietigt. Tegen dit arrest dient verwerende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 23 juni 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 28 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 73 890 van 24 januari 2012 is de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 18 april 2012 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 14 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt vervolgens ingetrokken. Op 31 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer 138 183.

Op 8 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie voor wat de aanvraag van 1 februari 2011 betreft de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 11 september 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.02.2011 bij

onze diensten werd ingediend door:

C., Z. (RR.: ...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Ama-Ata op (...)1956

adres: (...)

+ haar meerderjarige zoon en diens gezin:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er worden medische elementen aangehaald voor C., Z.. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 05.08.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42) 1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vwo is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van

dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

1 EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-83 (vrij vertaald): « (. . .) Het is het Hof (. . .) niet onbekend, zoals, zo nodig, wordt aangetoond door de medische attesten die aan de interne overheden en aan hem zijn voorgelegd, dat, zoals alle personen die HIV hebben in haar situatie, de verzoekster deze medicamenten onthouden tot gevolg zal hebben dat haar gezondheidstoestand zal verslechteren en haar leven op korte of middellange termijn in gevaar zal komen.

82. Het Hof heeft echter geoordeeld dat dergelijke omstandigheden niet voldoende waren om grond op te leveren tot schending van artikel 3 van het Verdrag. In voornoemde zaak N. was de Grote Kamer immers van oordeel dat « het feit dat in geval van uitzetting uit de Verdragsluitende Staat de verzoekster een aanzienlijke verslechtering in haar situatie, en, meer bepaald, een belangrijke vermindering van haar levensverwachting zou ondergaan, op zich niet voldoende is om schending van artikel 3 ten gevolge te hebben » en dat « artikel 3 de Verdragsluitende Staat niet verplicht de effecten van de ongelijkheden op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door gratis en onbepert gezondheidszorg te verstrekken aan alle vreemdelingen die niet het recht hebben op zijn grondgebied te verblijven. Besluiten tot het tegenovergestelde zou een te zware last leggen op de schouders van de Verdragsluitende Staten » (§ 42).

83. Volgens het Hof moet de zaak dus worden gekenmerkt door nog dwingender humanitaire redenen. Deze overwegingen houden hoofdzakelijk verband met de gezondheidstoestand van de betrokkenen voor de beslissing tot verwijdering wordt uitgevoerd. In arrest D. voornoemd heeft het Hof rekening gehouden met het feit dat het gehalte CD4-cellen van de verzoeker lager was dan 10, dat zijn immuunsysteem ernstige en onherstelbare schade had opgelopen en dat de prognose in zijn geval zeer ongunstig was (§§ 13 et 15), om te besluiten dat de verzoeker in een zeer kritiek stadium van zijn ziekte verkeerde en dat zijn verwijdering naar een land dat niet is uitgerust om hem de nodige behandeling te geven strijdig was met artikel 3 (§§ 51- 54).»

EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50 (vrij vertaald): « Het Hof aanvaardt dat de levenskwaliteit en levensverwachting van de verzoekster te lijden zouden hebben van een uitwijzing naar Oeganda. De verzoekster is echter, op dit ogenblik, niet in een kritieke toestand. De beoordeling van de snelheid waarmee haar toestand zou verergeren en van de mate waarin zij een medische behandeling zou krijgen, ondersteuning en verzorging, met inbegrip van de bijstand van naaste verwanten, bevat onvermijdelijk een zekere mate van speculatie, gelet inzonderheid op de constante evolutie van de situatie inzake de behandeling van besmetting met HIV en van aids wereldwijd. »

2 Artikel 9ter voorziet onder andere op straffe van onontvankelijkheid dat het standaard medisch getuigschrift (SMG) dat als bijlage van het KB van 24.01.2011 werd gepubliceerd, bij de initiële aanvraag dient overmaakt te worden, en de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling moet vermelden.

Deze beoordeling door de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde, opgelegd als ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag via artikel 9ter, kan bijgevolg enkel gaan over het SMG – indien aanvraag ≥ 16/02/2012: een SMG dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag - dat bij de aanvraag gevoegd werd en over de eventuele bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt, op voorwaarde dat deze een aanvulling zijn van de op het SMG vermelde inlichtingen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Overwegende dat de bestreden beslissing genomen wordt op basis van artikel 9ter, §3-4° van de wet van 15 december 1980 omdat de ziekte van de verzoekster «niet voldoet op een ziekte bedoeld in §1, lid 1 ».

Dat deze ontvankelijkheidsvoorwaarde door de wet van 8 januari 2012 toegevoegd werd, nl na het verzoek tot machtiging tot verblijf van de verzoekster dd 03.03.2011.

Dat de wet van 8 januari 2012 echter geen overgangsbeschikking inhoudt.

Dat artikel 2 van het burgerlijk wetboek luidt « de wet beschikt alleen voor het toekomstige; zij geeft geen terugwerkende kracht ».

Dat de terugwerkende kracht van een wet dus uitdrukkelijk voorzien dient te worden in de zin van de wet.

Dat bij gebrek aan overgangsbeschikkingen in de wet van 8 januari 2012, de tegenpartij derhalve deze niet mocht toepassen op de vorige verzoeken en dit verzoek onontvankelijk niet mocht verklaren.

Dat indien de tegenpartij meende dat de ziekte van de verzoekster de toekenning van een verblijfsvergunning om medische redenen niet kan verantwoorden, moest ze het verzoek ongegrond maar niet onontvankelijk verklaren.

Dat hierbij, het middel gegrond is.”

2.2 Verzoekster heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 1 februari 2011. Op 3 maart 2011 is de aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing is vervolgens bij arrest nr. 63 854 op 27 juni 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd.

Ondertussen is de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 6 februari 2012. De voormelde wet bevat geen overgangsregelingen zodat de bepalingen onmiddellijk van toepassing zijn op de 'hangende' aanvragen, vanaf de inwerkingtreding van de wet, *in casu* op 16 februari 2012. De Raad van State wijst in dit verband naar het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet. *“Volgens dit principe is elke nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet.”*, (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708).

De vernietiging van de beslissing van 3 maart 2011 door de Raad heeft tot gevolg dat het bestuur een nieuwe beslissing dient te nemen in overeenstemming met het beginsel van non-retroactiviteit en de onmiddellijke werking van het nieuwe artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gebeurt de beoordeling zonder retroactieve werking en moet de op dat ogenblik van kracht zijnde wetgeving worden toegepast. Het bestuur dient niet alleen rekening te houden met de motieven van het vernietigingsarrest maar dient ten gevolge van het principe *tempus regit actum* de nieuwe wetgeving toe te passen. Waar zij meent dat de nieuwe wet niet mocht worden toegepast op haar aanvraag die dateert van vóór de nieuwe wet kan zij aldus niet worden gevolgd. Zij stelt overigens ten onrechte dat de nieuwe wet met terugwerkende kracht is toegepast.

Het is vaststaande rechtspraak van het Hof van Cassatie dat een nieuwe wet niet alleen van toepassing is op toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar in beginsel ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of die voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk

vastgestelde rechten (cass. 18 maart 2011, A.R. C. 10.0015.N; cass. 28 februari 2003, AR. C.10.0603.N; cass. 6 december 2002, A.R. C.00.0176.N; cass. 14 februari 2002, A.R.C.00.0350.N; cass. 12 januari 1998, A.R.S.97.0052.F)

Waar verzoekster kritiek uit op het gebrek aan overgangsbeschikkingen in de wet van 8 januari 2012 geeft zij kritiek op de wet, waarvan de beoordeling niet toekomt aan de Raad. Dat door de wetgever werd geopteerd voor de directe inwerkingtreding van de wet, zonder in overgangsmaatregelen te voorzien, is een beleidskeuze van de wetgever.

Een schending van de wet van 8 januari 2012, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 62 en 9ter van de vreemdelingenwet wordt, niet aangetoond.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 2 van het BW, merkt de Raad op dat dit artikel niet van toepassing is op een administratiefrechtelijke procedure en de vreemdelingenwet niet ressorteert onder het burgerlijk recht. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot uitvoering van de modaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de "duidelijke oordeelvergissing".

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Eerste tak: geen deskundige- psychiater

Overwegende dat de tegenpartij van oordeel is dat het verzoek tot machtiging tot verblijf op basis van art.9ter onontvankelijk is omdat « Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 05/08/2013 blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit ».

Dat het verzoek 9ter ingediend werd wegens bepaalde medische problemen.

Dat de tegenpartij deze problemen niet betwist.

Dat artikel 4 van bovenvermeld koninklijk besluit uitdrukkelijk bepaalt dat alvorens over artikel 9ter te beslissen, de ambtenaar- geneesheer een bijkomend advies kan vragen aan een gespecialiseerde deskundige.

Dat de bestreden beslissing gebaseerd is op de heel beknopte verslagen van de arts, nl Dr L..

Dat bij de lezing van de beslissing en van het medische verslag, het onbekend is welke deskundigheid deze laatste heeft.

Dat deze geneesheer dan ook geen uitvoerig advies kon geven voor de bepaalde problemen van de verzoekster.

Dat het des te nadeliger is dat het gaat om het leven en de lichamelijke integriteit van de verzoekster.

Dat de verzoekster echter gerechtigd was te vragen dat bij het onderzoek van haar dossier door een andere arts verzocht door de tegenpartij, deze arts voldoende bevoegd is voor haar aandoeningen.

Dat bovendien, artikel 4 § 1 28° van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 de ambtenaar- geneesheer toelaat om een psychiater te raadplegen «Indien nodig vraagt de ambtenaar- geneesheer; overeenkomstig artikel 9ter, §1, lid 2 va de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in een van de hierna vermelde medische disciplines: 28° psychiatrie (+ ervaring posttraumatisch stress syndroom)».

Dat in het koninklijk besluit zelf, de grotere ervaring van psychiaters inzake posttraumatisch stress syndroom vastgesteld wordt.

Dat deze eis des te noodzakelijker was dat deze geneesheer een tegenstrijdige opinie heeft met de opinie van de artsen van de verzoekster.

Dat de ambtenaar- geneesheer van mening is dat «De beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene ».

Dat in een medisch attest dd 27.01.2011, Dr D. de aandoeningen van de verzoekster als volgt beschrijft «symptomen compatibel met posttraumatisch stress syndroom) ».

Dat de verzoekster lijdt ook aan «prikkelbaarheid, asthenie, apathie, allerlei pijngevoelen, hoofdpijn, paranoïde neigingen, verlies aan zelfvertrouwen, zelfmoordneigingen, en paniek te moeten terugkeren naar Polen of Tsjetsjenië) ».

Dat hij ook een ongunstige prognose stelt daar de verzoekster lijdt aan een kwetsbare persoonlijkheid, zelfmoordneigingen, en dat een veilige omgeving noodzakelijk is.

Dat de verzoekster medische behandeling noodzakelijk moet nemen, om de twee maanden een psychiater moet raadplegen, alsook een psychotherapie moet volgen.

Dat bij onderbreking van deze behandeling, «duidelijke risico 's op verslechtering van de zelfmoord- en psychische stoornissen) ».

Dat deze diagnose van Dr D. door Dr D. bevestigd wordt, nl geneesheer van de rode kruis die meent dat elke onderbreking van de behandeling zou leiden tot schadelijke gevolgen voor de verzoekster en dat het enige middel om zich beter te voelen bestaat uit een chronische behandeling.

Dat een duidelijke tegenstrijdigheid dus blijkt tussen de medische adviezen.

Dat het nuttig geweest zou zijn het dossier voor te leggen aan een specialist.

Dat wij niet begrijpen waarom de tegenpartij niet nuttig achtte een expert te verzoeken.

Dat de rechtspraak van de Raad van State echter duidelijk is: «In het bezit van een nauwkeurig medisch attest van een deskundige, zou de Belgische Staat ertoe aangezet moeten worden tot nauwkeurig onderzoek door eventueel het advies van een onafhankelijke deskundige te vragen. De Belgische Staat mocht de bestreden handeling staven enkel door de besluiten van zijn arts en zodoende nalaat alle nodige onderzoeken uit te voeren om wetens en willens te kunnen oordelen» (RvS 91709 dd 19 december 2000).

Dat deze rechtspraak ook in andere arresten aanwezig is, zoals arrest nr 111.609 van 16 oktober 2002 of arrest nr 119281 van 12 mei 2003.

Dat de Raad van State weliswaar herinnert in recente arresten dat de arts van de tegenpartij niet wettelijk verplicht was een specialist te vorderen, maar het is duidelijk dat de verplichting wel is in twee bepaalde gevallen, nl wanneer een specialist het attest van de verzoeker getekend heeft en dat, bij de Dienst, het antwoord niet van een specialist komt en wanneer de ambtenaar-geneesheer de beschouwingen van de arts van de verzoeker openlijk tegenspreekt.

Dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.”

2.4 De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt kennelijk geen ziekte is zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de in het door verzoekster aangebrachte standaard medisch getuigschrift van 17 januari 2011 beschreven aandoeningen – Haschimoto thyroïditis, restless legs, depressie en PTSS – geen gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit en geen risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Tevens wordt gemotiveerd dat Haschimoto thyroïditis en restless legs niet noodzakelijkerwijs behandeld dienen te worden en dat aangaande de depressie en PTSS deze aandoeningen ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf hun beloop kennen over enkele maanden en spontaan evolueren in gunstige zin. De behandeling door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke

gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het tweede middel vanuit dat ooggpunt wordt onderzocht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen dient te worden afgewezen indien een ambtenaar-geneesheer of een door de minister *c.q.* de staatssecretaris of zijn gemachtigde aangewezen geneesheer in zijn advies vaststelt dat de aangevoerde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals gedefinieerd in § 1, eerste lid van hetzelfde artikel.

Het staat niet ter discussie dat een ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt kennelijk niet kan worden beschouwd als een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster geeft evenwel te kennen niet akkoord te gaan met de door de ambtenaar-geneesheer gemaakte medische evaluatie van haar gezondheidssituatie.

De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat het hem als annulatierechter niet toekomt om deze evaluatie over te doen. De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de betrokken arts niet manifest in strijd zijn met de inhoud van de aangebrachte medische stukken en of een correcte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

Vooreerst betoogt verzoekster dat het onbekend is welke deskundigheid de ambtenaar-geneesheer heeft. Zij meent dat hij ten onrechte geen psychiater heeft geraadpleegd om een bijkomend advies te vragen, nu de ambtenaar-geneesheer een tegenstrijdige opinie heeft met de opinie van de artsen van verzoekster. De behandelende artsen hebben duidelijk gesteld dat verzoeksters behandeling bestaat uit medicatie en het raadplegen van een psychiater om de twee maanden en het volgen van een psychotherapie. Bij onderbreking is er risico op verslechtering van de zelfmoord- en psychische stoornissen.

De Raad herhaalt dat naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk verklaard indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt, worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten. Indien hij het noodzakelijk acht, kan hij advies van deskundigen inwinnen (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001,34*).

Anders dan verzoekster voorhoudt, dient de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijk te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en is hij niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353).

Bovendien moet worden geduurd dat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de diagnose die werd gesteld door de behandelende artsen in vraag heeft gesteld. Verzoekster verliest ook uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verweerder niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke en vernederende behandeling kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De ambtenaar-geneesheer gaf echter aan dat dit risico in voorliggende zaak niet bestaat omdat de depressie en PTSS ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf hun beloop kennen over enkele maanden en spontaan evolueren in gunstige zin. Ter ondersteuning van haar grief verwijst verzoekster naar een medisch attest van 27 januari 2011 van Dr. Del. en een attest van 17 januari 2011 van Dr. Dev. In het attest van 17 januari 2011 wordt vermeld dat de gevolgen bij stopzetting van de behandeling “néfaste” zijn en in het attest van 27 januari 2011 wordt vermeld dat de gevolgen ‘evident verergering van de psychische stoornis’ en zelfmoordneigingen tot gevolg zal hebben. De psychiater voegt eraan toe dat er paniek zal uitbreken bij verzoekster indien zij moet terugkeren naar Polen en dat zij België niet mag verlaten en de behandelingen moet verder zetten in België. Waar de arts-adviseur vaststelt dat de bewering van het risico op suïcide van louter speculatieve aard is, stemt deze vaststelling overeen met de stukken van het administratief dossier. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat het standpunt van de arts-adviseur dat de aandoeningen ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn natuurlijke beloop kent en zal evalueren in gunstige zin, kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 4 van het KB van 17 mei 2007, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 9ter van de vreemdelingenwet, van de “*duidelijke oordeelvergissing*” en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het derde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Eerste tak: de ernstgraad van de ziekte

Overwegende dat de tegenpartij meent dat het gebrek aan gepaste behandeling niet volstaat om onmenselijke en vernederende behandeling vast te stellen maar « doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten ».

Dat met andere woorden, volgens de tegenpartij, indien de gezondheidstoestand van de betrokkene geen dodelijke of kritische stadium heeft bereikt, de verwijdering naar het land van herkomst, zelfs bij gebrek aan gepaste behandeling, niet strijdig is met artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de Mens en 9ter van de wet van 15.12.1980.

Dat de tegenpartij slechts verwijst naar de zogenaamde rechtspraak van het Europese Hof van de rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM.

Dat noch in artikel 3 EVRM noch in artikel 9ter van de wet van 15.12.80 is er sprake van kritieke gezondheidstoestand.

Dat door een «kritieke of dodelijke gezondheidstoestand» te vereisen, de Dienst voor Vreemdelingenzaken een vereiste duidelijk toevoegt.

Dat de beschikkingen bedoeld in het middel derhalve geschonden worden.

Dat in een arrest van 27.11.2012, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaard heeft « Eerder dan zuiver te verwijzen naar artikel 3 EVRM om de controle door de verweerster af te bakenen, heeft de wetgever voorzien in verschillende hypothesen; uit §1 van artikel 9 ter blijken immers 3 soorten ziekten die moeten leiden tot de toekenning van een verblijfsvergunning op basis van deze bepaling, wanneer geen gepaste handeling bestaat in het land van herkomst of verblijf namelijk:

- deze die een reëel risico voor het leven inhouden
- deze die een reëel risico voor de fysieke integriteit inhouden;
- deze die een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling inhouden;

Dat uit de tekst zelf van artikel 9 ter derhalve niet afgeleid kan worden dat een risico voor het leven van de verzoeker systematisch vereist wordt, daar naast het risico voor het leven, 2 andere hypothesen voorzien zijn» (arrest RVB Nr 92309 van 27 november 2012) ;

Dat het standpunt van de geneesheer-ambtenaar van de tegenpartij volledig onbegrijpelijk is.

Dat de verzoekster lijdt aan verschillende ernstige aandoeningen.

Dat haar gezondheidstoestand een belangrijke behandeling en opvolging, anders zouden haar medische problemen erger worden.

Dat de betwiste beslissing vernietigd dient te worden.

Tweede tak: het oorzakelijke verband tussen de psychologische problemen van de verzoeker en het land van oorsprong

Overwegende dat de verzoekster lijdt aan veel medische, oa psychologische problemen.

Dat blijkt uit het medische getuigschrift van Dr D. dd 27.01.2011 dat de stoornissen van de verzoekster een gevolg zijn van de oorlog in Tsjetsjenië en van haar verkrachting in 2005 en dringt aan op «een behandeling met psychiatrische opvolging in België is noodzakelijk ».

Dat de psychiater meent dat «terugkeren naar het land van herkomst is ondenkbaar ».

Dat het oorzakelijke verband tussen haar gezondheidsproblemen en het land van herkomst duidelijk is.

Dat terugkeren naar Tsjetsjenië zeer schadelijk zou zijn en haar gezondheidstoestand zou verslechteren oa wegens de angstwekkende context waarin zij zou moeten leven.

Dat men moet vaststellen dat de tegenpartij zich niet uitdrukte over dit aspect.

Dat in een arrest van 25.11.2010, de RVB herinnerde: « de verplichte formele motivering voor de bestuurlijke overheid moet de bestemming van de beslissing toelaten de redenen te kennen, maar de overheid is niet verplicht de redenen van deze redenen te verklaren. Het is dus voldoende dat uit de beslissing de redenering duidelijk blijkt zodat de bestemming de verantwoording ervan kan begrijpen en desgevallend, kan betwisten in het kader van een verhaal en zodat de bevoegde overheid toezicht kan uitoefenen» (arrest 51 577).

Dat deze nalatigheid oa door dit gerecht in een recent arrest bestraft werd, nl op 27 januari 2012 (nr 74.021).

Derde tak: geen onderzoek van de zorgen in Tsjetsjenië

Overwegende dat de tegenpartij van oordeel is, op basis van het advies van haar arts-adviseur dat «bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ».

Dat hun arts-adviseur stelde dat zijn leven niet in gevaar was, en dit zonder de verzoekster te zien en uit gewone lezing van het overgemaakte medische dossier.

Dat deze conclusie volledig strijdig is met de conclusie van de huisarts van de verzoeker.

Dat de tegenpartij de aanvraag onontvankelijk verklaard heeft op deze enige basis.

Dat artikel 9ter §3, 4° echter luidt «indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk ».

Dat echter, artikel 9ter§ 1 lid 1 zegt dat een verblijfsvergunning wordt gekregen van een vreemdeling « die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft ».

Dat uit deze beschikking duidelijk blijkt dat het reële risico op mishandeling gezien artikel 3 EVRM geoordeeld dient te worden niet alleen gezien de aard van de ziekte, maar ook gezien de beschikbaarheid van zorgen en behandeling in het land van herkomst of van verblijf.

Dat het risico voor het leven van de verzoekster nu niet meer bestaat omdat ze in België verblijft waar ze gepaste zorgen krijgt en zich veilig voelt.

Dat het niet het geval zal zijn in Tsjetsjenië.

Dat de arts- adviseur van de tegenpartij zich echter niet uitdrukt over dit aspect.

Dat het risico op mishandeling beschouwd dient te worden aan het licht van de situatie van de verzoeker indien hij naar het land van oorsprong of verblijf zou terugkeren.

Dat het arbitragehof herinnerde in een arrest van 13 juni 1997 dat «om een behandeling als onmenselijk of vernederend te omschrijven: het leven van het slachtoffer hoeft niet in het gevaar zijn, het volstaat dat de grondrechten van de slachtoffers zwaar in het gevaar gebracht worden, waaronder het recht op lichamelijke integriteit en bijgevolg het recht op gepaste zorgen in decente omstandigheden» (AH, 13 juni 1997, AR 1997/KR/63).

Dat de tegenpartij of haar raadsgeneesheer niet alleen de medische toestand van de verzoekster in België moest onderzoeken, maar ook zich moest verzekeren dat deze correct verzorgd zou kunnen worden in Tsjetsjenië en zoniet, de nodige besluiten trekken gezien het Europese verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat dit gerecht, die aanhangig gemaakt werd van dit nooddringend verzoek, in een recent arrest dit licht standpunt bestrafte op 31 juli 2012« hier dient vastgesteld te worden dat de stelling dat 'hij lijdt van geen ziekte die leidt tot echt risico op vernederende of onmenselijke behandeling wanneer geen gepaste behandeling bestaat in het land van herkomst of verblijf' een principestandpunt betreft, zonder enig bewijs ... bijgevolg, uit de inhoud van bovenvermeld verslag mag niet nagezien worden of de raadsgeneesheer de ingeroepen depressie onderzocht heeft» (RvV arrest 85 445).”

2.6 Herhaald wordt dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt kennelijk geen ziekte is zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de in het door verzoekster aangebrachte standaard medisch getuigschrift van 17 januari 2011 beschreven aandoeningen – Haschimoto thyroïditis, restless legs, depressie en PTSS – geen gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit en geen risico vormt voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Tevens wordt gemotiveerd dat Haschimoto thyroïditis en restless legs niet noodzakelijkerwijs behandeld dienen te worden en dat aangaande de depressie en PTSS deze aandoeningen ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf hun beloop kennen over enkele maanden en spontaan evolueren in gunstige zin. De behandeling door middel van

psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard.

De Raad benadrukt dat, gelet op artikel 9ter, § 3, 4° *juncto* 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of de aandoening waaraan verzoekster lijdt al dan niet kennelijk beantwoordt aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname dat dit kennelijk niet het geval is derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing. Het gegeven dat een andere ambtenaar nog een aantal overtollige rechtstheoretische beschouwingen in de bestreden beslissing heeft vermeld, kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden. Immers, het feit dat verwerende partij in de bestreden beslissing, na te hebben verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin wordt geduid dat de aangevoerde medische problematiek geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster inhoudt en dat een behandeling strikt genomen niet nodig is – en diens conclusie dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, tevens aangaf van oordeel te zijn dat wanneer een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte in een vergevorderd, kritiek, levensbedreigend of terminaal stadium deze vreemdeling niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan vallen en hierbij uitgaat van een restrictieve interpretatie van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, nu het een overtollige rechtstheoretische toelichting betreft.

De beschouwingen van verzoekster onder “*eerste tak*” in het verzoekschrift laten niet toe een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de formele motiveringsplicht vast te stellen.

Verzoekster betoogt vervolgens dat verweerder zich niet heeft uitgesproken over het oorzakelijk verband tussen haar gezondheidsproblemen en haar land van herkomst. In dit verband merkt de Raad op dat verzoekster weliswaar medische attesten voorlegt die werden opgesteld door de psychiater die zij consulteerde, doch dat uit deze attesten tevens kan worden afgeleid dat deze grotendeels werden opgesteld op basis van de verklaringen die verzoekster aflegde inzake haar situatie in het land van herkomst en in Polen. Er kan derhalve niet zonder meer worden vastgesteld dat er een oorzakelijk verband zou zijn tussen de door verzoekster aangevoerde medische problematiek en haar situatie in Tsjetsjenië. Daarenboven moet worden gesteld dat de bestreden beslissing geen verplichting inhoudt om naar Tsjetsjenië te reizen. Zelfs aangenomen dat er een oorzakelijk verband zou zijn aangetoond, stelt de Raad tevens vast dat verzoekster ook niet aannemelijk maakt dat er wat haar specifieke gezondheidsproblematiek in Tsjetsjenië betreft geen medische bijstand kan worden verstrekt. Zij brengt namelijk geen gegevens aan die toelaten te besluiten dat er in Tsjetsjenië voor personen die psychische problemen hebben – in zoverre dit vereist is – geen behandeling beschikbaar of toegankelijk zou zijn.

Bovendien verliest verzoekster uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verweerder niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke en vernederende situatie kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De ambtenaar-geneesheer gaf echter aan dat dit risico in voorliggende zaak niet bestaat. Een verder onderzoek inzake de medische zorgverstrekking in Tsjetsjenië *in casu*, los van de vaststelling dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat de zorgen die verzoekster in België krijgt niet evenzeer in haar land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zouden zijn, dan ook niet vereist. Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen als onontvankelijk werd afgewezen, laat op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de door haar geschonden geachte bepalingen werden miskend.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN